

«Потреба людини у сповіді не зникне ніколи»

Й. В. Гете

Незабаром наш Університет святкуватиме ювілей. Це великий імпульс для кожного з нас оглянутися, осмислити пройдений шлях. У мене виникло бажання поспілкуватися чи не з кожним випускником нашого інституту, а ще більше — з його майбутніми студентами. Коли я отримав пропозицію звернутися до своїх колег, то зробив це із задоволенням та водночас із тривогою. Бо ж чи вдасться мені торкнутися потрібних струн? Я буду щасливий, якщо мої нагадування про відомі, прості, по-своєму банальні істини не залишать байдужими хоча б кого-небудь. З огляду на свій вік і далеко не звичайну долю я звертаюся до вас із закликом: люди добрі, зупиніться, озирніться, задумайтеся та знайдіть сили мобілізувати в собі все найкраще, що дали вам батьки, учителі, особистий життєвий досвід, підніміться ще вище заради себе ж, своїх батьків, дітей і тих, кому ми присвячуємо життя, — хворих, для яких інколи стаємо останньою надією!

На жаль, на нашому шляху ще зустрічаються байдужі, корисливі, агресивні і навіть жорстокі люди. Мені запам'яталися слова одного з професорів, які він сказав на останніх зборах випускників при врученні дипломів. Викладач закликав боротися із душевними лінощами, зберігати чистоту помислів, і допускав, що серед нас, можливо, сидить майбутній «Іонич» (за А. П. Чеховим), який із перспективного, чуйного, гарного лікаря перетвориться на зажирілого, холодного раба наживи.

Для прикладу розповім дві історії, які ілюструють бездушність окремих людей. Коли мені було п'ять-шість років, при черговій, майже щорічній повені (а жили ми на березі річки Свіча) я став свідком справжньої драми. Води бурхливої ріки несли дерево, вирване з корінням, за яке з останніх сил тримався літній єврей. Побачивши на березі натовп, чоловік почав кликати на допомогу. Проте люди дивилися на нього байдуже. «Рятуйся сам» і навіть «Туди йому дорога!», — казали окремі з них.

На відчайдушні прохання моєї матері зробити хоч що-небудь ніхто не зважав. Тоді вона схопила жердину та побігла уздовж берега, а коли зрозуміла, що не зможе дотягнутися до нещасного, вступила у крижану воду. Тільки тоді натовп «прокинувся» — кинулися рятувати вже обох. З роками, подорослішавши, я не міг збагнути поведінку, здавалося б, пристойних чоловіків. Дивуюся обмеженості окремих людей і досі. Адже ніхто не може знати точно, ким був його дід-прадід, та не може бути впевненим, з ким поєднають свою долю їхні діти і внуки.

Інший випадок — уже з наших днів. Він був широко висвітлений у засобах масової інформації. У Владивостоці на узбіччі дороги на очах перехожих народжувала жінка. Навпроти роддому. Як виявилось пізніше, там, дізнавшись, що вона — громадянка Узбекистану, відмовилися надавати допомогу. Очевидці виявилися милосердніші, ніж медпрацівники: викликали поліцію та знімальну групу з телеканала. Можливо, завдяки останнім і вдалося врятувати життя маляти та матері.

На жаль, такі випадки не поодинокі. Вони були, є і не зникнуть враз, як за помахом чарівної палички, особливо зараз, у період дикого капіталізму. Але саме на лікарів та їхнє оточення покладене найважливіше завдання — викоринювати байдужість, корисливість і нелюдськість.

Наші батьки, насамперед наші мами — Мама милосердя, — прищеплювали нам почуття поваги до ближнього, великодушність, співчуття, готовність прийти на допомогу. Як інакше могла з'явитися в кожного з нас мрія допомагати стражденим, берегти життя і здоров'я чужих людей?

Життя — це нескінченний іспит. І щоб гідно його прожити, потрібен постійний самоконтроль, вдосконалення професійної майстерності. Як для збереження квітів необхідний щоденний догляд, так і для збереження кращих людських якостей, їхнього шліфування потрібні бажання й безустанна праця. Бо справжнє лікування неможливе без високої духовності. Досконалість немає межі!

**Академік Російської академії наук,
академік Російської академії медичних наук,
професор Василь Юрків**